

November 27.
2019

EGYSZÁZ

Furcsa dolog, ha az ember ragaszkodni kezd valamihez: először csak a lelkesedést érezzük, ami átcsap szenvedéllyé és a végül rögeszme ragaszkodás lesz belőle. Megjegyzem, a szerelem is hasonló, de csak néhány embert ismerek, aki a fényképezőgépét csókolgatja. Mert ez a bejegyzés a fényképezőgépekről szól. Vagyis egy konkrét fényképezőgépről.

Emlékszem a lelkesedés stádiumára. Amikor először megláttam másnál. Amikor találtam egy kereskedőt, aki be is tudta szerezni. A lelkesedést, amikor elmentem átvenni, amikor kibontottam a dobozból. Amikor csalódottan visszatettem a dobozba, mert az akksi teljesen le volt ürítve, de én töltés közben kétszer is kiolvastam a használati utasítást.

És a szenvedély! Amikor beléptem digitális fotós közösségekbe (majd egy-két kivétellel szinte azonnal ki is léptem mindből) és elkezdtem a blogomba csempészni a fotós tartalmakat. Amikor új barátokra tettem szert, akik iwíwről nyomozták ki a telefonszámomat, hogy éjszaka felhívhassanak: megvegyék-e ők is ezt a gépet és hogy úristenvalamielszabadultavázban. Amikor észvesztő pénzeket öltem bele olyan objektívokba, amikre semmi szükségem nem volt, de szinte érzem a csípős januári levegőt beáramlani az orrlyukaimba, miközben a Duna-parton próbálgattam őket. Amikor olyan képeket készítettem, amikre előtte soha nem gondoltam volna és amiket azóta sem készítettem.

Végül pedig beütött a rögeszme. És itt nem csak a műanyag és gumi borítások által keltett kellemes bizsergésre gondolok, hanem arra is, hogy tagja vagyok szinte minden olyan fórumnak, amelyik ezzel a márkával foglalkozik. Arra is gondolok, hogy elszomorodom, amikor tudom, hogy a cég idén

már nem dob új vázat piacra és örülni kell, ha jövőre hozza a kötelezőt. Ugyanakkor boldog vagyok, amikor jön egy új hír - sok esetben kamu, amit mi öreg motorosok Iringónak hívunk -, hogy feltalálták a japán viaszt és mostantól olcsó és szuper vázakat kapunk nagyon sűrűn. (Persze japán viasz nem létezik. Sajnos.) Rögeszme, ragaszkodás: mert nem tudom elképzelni, hogy más fényképezőgép jöjjön számításba, mint egy Pentax.

Az a Pentax, amelyik ma ünnepli a 100. születésnapját.

Egy márka, amelyik megtanított fényképezni, máshogy látni a világot és kialakítani a kis kocka fotós stílusomat. Segítségével nem csak magamat ismerhettem meg más oldalról, hanem rengeteg új embert is megismerhettem, akik nélkül szegényebb lenne az életem és akikkel találkoznom kellett ahhoz, hogy ma az legyek, aki vagyok. Egy Pentaxos.

Nyilvánvaló, hogy - ha nagyon akarok - más márkával is megtanultam volna fényképezni és talán rendre hasonló fényképeket készítek. De nem ugyanolyanokat. Nem ott és nem akkor. És nem úgy.

Köszönöm, Pentax, hogy ez megtörténhetett!

